

Пилата, ще си измие ръцѣтъ и ще каже: „Грѣхътъ е пакъ вашъ.“ Не е така. Ако генералътъ иска да воюва, трѣбва да знае защо. Ако държавникътъ тури единъ законъ, трѣбва да знае защо. Ако свещеникътъ служи, трѣбва да знае защо. Ако учителътъ прѣподава, трѣбва да знае защо. Ако майката ражда, трѣбва да знае защо. Навсѣкждѣ има едно криво разбиране. На младата мома никога не трѣбва да ѝ прѣдставяте кривата страна на живота. Вие ѝ казвате: ти като се оженишъ, ще живѣешъ добръ, момъкътъ е богатъ, отъ знатенъ родъ е, образованъ е, ще те гледа като писано яйце. И тя казва: а, тъй ли? — рѣшава да се жени. Една българска свадба, това е знамение на врѣмето! Дойдатъ сватове, девери, кумове, това е цѣла седмица! И момата казва! „Намѣрихъ смисъла въ живота.“ Дойде свещеникътъ, благослови ги, казва: „Живѣйте като Аврама и Якова.“ Да, но не излиза като Аврама и Якова. И послѣ казватъ, че момъкътъ е виноватъ. Ама не е само той виноватъ. Нима, тази, парцаливата мома живѣеше по-добръ? Ами че тя и майка си не слушаше! Като че не я зная колко пжти хвърляше паничката на майка си. „Вземи мама.“ — Хмъ. Не иска да вземе. А сега казватъ: „Горката мома, момъкътъ я направи нещастна!“ Не е всичката вина въ него. Да, има вина въ него, той не трѣбва да бжде грубъ. Той трѣбва да бжде справедливъ и благороденъ. Да, но тя не трѣбва ли да бжде? — И тя трѣбва да бжде благородна. Отъ мжжа едно, отъ жената друго се изисква. Законътъ на Любовта трѣбва да се приложи. Павелъ казва кои сж плодоветъ на Духа.

„А плодътъ на Духа е любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, благость, милосърдие, вѣра, кротость и въздържание“

Мирътъ е едно вжтрѣшно затишие. Радостта, това е цѣтене. Благостта, това е вжтрѣшенъ ароматъ, туй, което се съдържа вжтрѣ въ самия животъ, въ самото съзнание. Въ самото съзнание вжтрѣ трѣбва да има извѣстна благость, т. е. въ съзнанието вжтрѣ трѣбва да има извѣстна мекота. Милосърдието, това е приложение. Значи, тази благость трѣбва да има отъ единъ методъ за приложение.

Втората фаза, това е вѣрата. Павелъ се спира